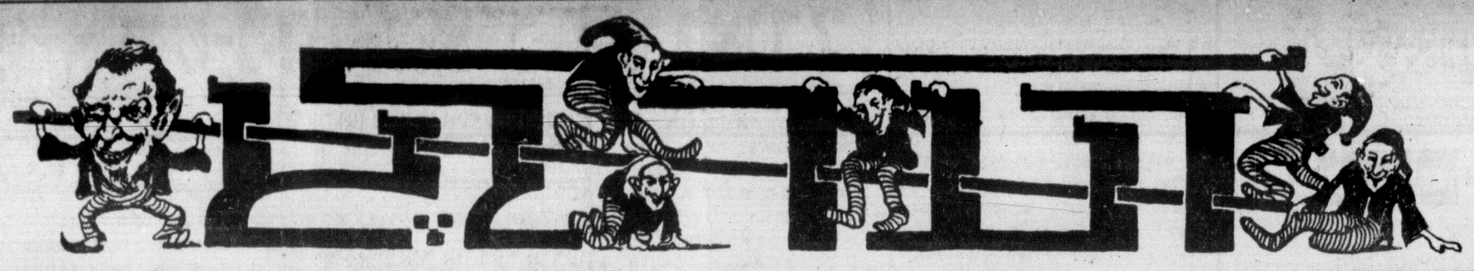

אט דאס הייסט א צודרעהטער

פון שלמה בן משה.

אויב איהר ווייסט ניט ווער בעריל דער צודרעהטער איז, וועל איך אייך איהם פאר אייך פארשטעלען. בעריל דער צו־דרעהטער איז א איד א ביזנעס־מאן, פאר־מאגט א קרעמעל פון שניט־סחורה, אויף אמעריקאניש הייסט עס, א "דריי גודס" סטארקע; איז אלע מאל צודרעהט און פארדרעהט אין ביזנעס, אז ער ווייס ניט אויף וואס פאר א וועלט ער איז. איז קורצזיכטיג און דערקענט קיינמאל ניט די איינגענע ווייב, סיידען זי זאגט ווער זי איז. קען קיינמאל ניט געדענקען די נעמען פון אלע קינדער, וואס ער פאר־מאגט, און אז ער דארף שרה'קען, רופט ער ביילקע'ן; און אז ער דארף ביילקע'ן, רופט ער חיה'קען. נאר די ערגסטע צרות האט בעריל ווען ער דארף אפמעסטען מיט'ן ארשין סחורה. דאכט זיך, זיין נאז איז הארט ביים ארשין און אלע מאל קומט ביי איהם אויס, אז ער מעסט אפ אדער צופיעל, אבער צרוויינינג, אהן דער ווייס וואלט אפשר בעריל אין דער סטאר־קע פארפאלען געווארען. נאר די ווייב העלפט איהם ארויס; שטעהט א גאנצען טאג און מעסט, לייגט און סארטירט די סחורה; העלפט איינ'טענה'ן מיט די ווייב־בער, וואס ווילען אלע מאל בילין. און שיקט בערל'ען אלע נאכמיטאג, ער זאל זיך אביסעל אויסשלאפען און ניט זיין אזוי צודרעהט.

האט איינמאל געטראפען, אז בעריל'ס ווייב איז ניט געקומען אין סטארקע ארויסהעלפען בערל'ען, און ניט געבראכט איהם אפילו דעם דינער. וואס זי האט איהם אלע מאל אזוי פינקטליך צוגעבראכט אין סטארקע, איז בעריל געווארען שטארק ברוגז אויף דער ווייב, האט ער פארשלאס־סען די סטארקע אויף א ווײַלע און אוועק אהיים זעהן וואס די ווייב טוט. געקומען אהיים, האט ער געטראפען זיין ווייב ליענענדיג אין בעט, האט ער זיך גענומען בייזערען:

— אין מיטען דערינען נעמט א איי־דענע און לייגט זיך אוועק אין בעט! געד־הערט אזוינס?

— וואס רעדסטו, בעריל? — האט די ווייב זיך גענומען פארענטפערען — איך ליג דאך אין קינדפעט!

— וואס? — האט בעריל אנגעקוקט זיין ווייב מיט זיינע קורצזיכטיגע אויגען — וואס פאר א קינדפעט אין מיטען דערר־נען? האסט דען געטראגען?

— אוי סארא צודרעהטער דו ביזט! — האט איהם די ווייב אנגעקוקט — איך בין דאך געכטען געאנגען צו קינד, ביזט דאך געווען אין שטוב.

— ס'איז מיר ארויס פון קאפ! — האט בעריל געקוועטשט מיט די פלייצעס. און ער איז צוריק אוועקגעגאנגען אין סטאר.

די עוואלוציע פון א ליעבע

פון א. ז.

א קוק פון אן אויג,
א שמייכעל פון ליפען,
א פלאם אין הארצען,
בענקוننגס־ווערען,
א בלום,
א בריוועל,
א לבנה־נאכט,
א פארק,
אומארמונג,
א קוש,
גליק,
סטראטעגיע,
א ברונז,
טרעהרען,
איבערבעטען זיך,
א סורפרייז פארטי,
קענדי,
טיקעטס,
א באל,
א טעקסי,
דאס גליקליכע ווארט,
אן ענגיירדזשמענט פארטי,
מערידזש־לייסענס,
א חופה,
האנימון,
פווירניטשאור,
א הויז,
קוילען,
"פעירע",
סלעק,
א שווינגער,
טראבעל,
קריגעריא,
א בארדער,
דייטאנדס,
אן אפיניטי,
א סעפעריישאן,
סופארט,
אלימאני,
א נט,
א גייע ליעבע . . .

כעלמער נאראנים ברענגען אראפ דעם אמת

אין כעלם איז אמאל געקומען א מניר, האט ער געהאלטען א דרשה און ער האט אין דער דרשה געזאגט, אז דער אמת איז זעהר א טייערע זאך און דאס איז שווער צו קריגען. נאכדעם אז דער מניר איז אוועקגעפאהרען האט מען געהאלטען אן אסיפה און עס איז געבליבען מען זאל שיקען צוויי בעלי־בתים אין ווארשא, איינ־קויפען אמת. די בעלי־בתים זענען גע־קומען אין ווארשא — האט מען שוין מסתמא דערקענט מיט וועמען מען האט דא צו טאן — גיט מען זיי אפ שלום עליכם: פון וואנען קומט איהר? — זאג־גען זיי, אז זיי קומען פון כעלם. — אין וואס טוט איהר אין ווארשא? — זאג־גען די כעלמער בעלי־בתים: — מיר זע־נען געקומען איינקויפען דעם אמת. אפשר ווייסט איהר וואו מען קען דאס קויפען. — הכלל, וואַרשעווער חברה האבען גע־נומען א כלי מיט פאמוניצע און מען האט דאס פארקויפט צו די כעלמער, און מען האט זיי געזאגט אז דאס איז דער אמת.

די צוויי בעלי־בתים זענען געקומען אהיים מלא שמחה: זיי האבען שוין דעם אמת! עס איז געקומען דער רב און די איבערגיגע בעלי־בתים, האבען זיי אלע מסכים געווען אז דער אמת האט ניט קיין גוטען ריח...

און נאכדעם, אז א מניר פלעגט אמאל קומען אין כעלם און וועלען אנהויב־בען ריידען, פלעגען כעלמער אנהויבען שרייען: אראפ פון בימה! פון אמת! הערט זיך ניט קיין גוטער ריח!...

שאצ־

ענבלאט

אויף אייביג...

פון לייביש עסטערמאן.

אין מיין שוין גאנץ לאנג פארשלאפענער הארפע
ערוואכט האט פלוצים א גאר עדעלע סטרונע
וואס אנגעפאנגען האט צו שפילען מעלאדיען שארפע,
טענער — האפנונגספולע, צארטע און דינע . . .

די מעלאדיען, געוועקט זיי האבען אין מיר,
געפיהלען שעהנע, הארציגע און טרוימערישע,
געזונגען האבען זיי מיר וועגען דיר,
ליעדער וואונדערבארע און פארפיהרערישע . . .

געוויזען זיי האבען מיר אן אמת'ן גוטען מלאך,
שעהן, און א פאר אויגען — א פראכט!
באוואונדערט זיי וואלט אפילו דער רב און דער גלח
זאגאר אין זייער אלערהייליגסטען טראכט . . .

די מעלאדיען, אך, ווי זיי האבען אפעלירט!
גערופען, געוועקט, געריצט און געצוואונגען,
געוואונקען, געלאקט, צוגעזאגט און פארפיהרט
ניט געשפיעלט, נאר געהאמערט — געקלונגען . . .

וואך אויף! וואך אויף. האט עס גערופען,
הער דעם אפקלאנג פון דאס שעהנע . . .
זעה דאס גליק וואס פאר דיר איז אפען,
א הייליגע, אונשולדיגע און ריינע . . .

ביז פארווייס די מעלאדישע טענער האבען מיך,
אין חלומות זיסע און האפנונגספולע,
אז געזעהן איך האב קיינעם מעהר אויסער דיך
א שעהנע, ליעבענדע און עהרפורכטס־פולע . . .

מיין ליעבע — געוואקסען איז פון שעה צו שעה,
אלץ מעכטיגער, אלץ שטורמישער, אלץ ווילדער,
ביז אין ערגעץ איך האב געקאנט געפינען רוה,
געזעהן איך האב איבעראל נאר דיינע בילדער . . .

גרוויזאם, אומבארעמהערציג, פול מיט שרעקליכען פיין,
איז געווען מיין ליעבעס הארצלאזער פרייז . . .
אבער פארזיכט ווי פון בעסטען זאפטיגסטען וויין,
איז זי דאפעלט געווארען אין דיין קרייז . . .

די מעלאדיען, זיי הערען זיך נאך אימער אזוי שעהן,
ניטא מעהר מיין געליעבטע, ניטא — זי איז ווייט אוועק!
די מעלאדיען אבער, אה, זיי וועלען פון מיר ניט געהן,
אפילו ווען דויערען זאל דאס א סוף, אהן אן עק . . .

אייביג, אייביג, וועלען זיי מיר שוין שפיעלען,
אנפילען מיך מיט נייע האפנונגען וועלען די טענער,
מיין הארץ מיט פרייד זיי וועלען דערפילען,
אין פלאנצען פאר מיין טייערסטער אלץ נייע פלענער . . .

ביז קומען וועט שוין די גליקליכע צייט ווען איך
ווידער ליעבען וועל קאנען מיין אויסגעוועהלטע אויף אייביג,
קיין אנדערע ווי נאר, געליעבטע, טאקע נאר דיך,
ווייל מיין ליבע איז ברויזיג, שטורמיש און הייליג . . .

מען זוכט

מיר לעבען איצט
אין א צייט פון זוכעניש...
אלע זוכען, אבער ניט אלע
ווערען געזוכט . . .
אלע זוכען אבער ניט יעדער
ווייסט וואס צו זוכען...
מען זוכט דאס וואס מען גלויבט
עס איז דאס בעסטע צו זוכען...
איינער זוכט ברויט,
א צווייטער געזונט,
א דריטער קאסטאמער,
א פערטער ארבייט,
א פינפטער חליאות,
א זעקסטער א נאוטעל,
א זיבעטער זוכט טראבעל,
אן אכטער זוכט גליק,
א נייונטער זוכט פריינטשאפט
א צענטער פטור צו ווערען
פון פריינט, קרובים און געסט...
א מאן זוכט א גט,
א ווייבעל זוכט א שיך,
מאנכע זוכען דעם נעכטיגען טאג...
ווייבער זוכען זייערע
אנטלאפענע מענער,
מענער זוכען ווי צו אנטלויפען
פון זייערע ווייבער...
מיידלאך זוכען חתנים,
שדכנים קאסטאמער,
פאליסלייט גנבים,
וואל־סטריט נייע סאקערס,
דאקטוירים א נייע "פלו",
רעל עסטייט־לייט א נייעם בום,
טעאטער מענערזשערס זוכען
טעאטער נעהער און בענעפיט קויפער,
די יונגענט זוכט לעבען,
די עלטער זוכט יוגענט.
אלע זוכען, יעדער זוכט עפעס,
ס'איז א צייט פון זוכעניש
אבער ניט פון גאט זוכעניש . . .

באַרזהינט

אן ארעמער איד איז אריין אין א סטריט קאר וואס געהט אין די וועסט ענד.

— טיקעט, פליעז — שטעלט איהם אפ ביים אריינגאנג דער טיקעט נעמער.

— סער, איך האב נישט קיין געלט פאר א טיקעט.

— עס טוט מיר זעהר לייד — האט דער קאנדוקטאר געענטפערט — ווערד סארי, אבער איך קען נישט העלפען.

דער איד איז אוועק, אבער אין עטליכע מינוטן איז ער צוריקגעקומען, צוגעגאנ־גען צום קאנדוקטאר און געזאגט.

— איהר דארפט נישט זיין סארי, פאר א מאן וואס האט נישט קיין טיקעט אין קעשענע, איז אלץ איינס צי ער איז אין די איסט ענד אדער אין וועסט ענד...

אייפערזוכט

ערשטע שכנה: — ווי קומט עס, וואס אייער מאן קומט אזוי פריה אהיים יעדען אוונט?

צווייטע שכנה: — עס איז א סגולה אזא: מיט א פאר וואכען צוריק איז ער געקומען זעהר שפעט ביינאכט און אנגע־הויבען קלאפען איך זאל איהם עפענען. "ביזטו דאס, מיין טייערער בערנארד?" האב איך געפרעגט. "יעס דאמאלסט לאזט ער מיך נישט איבער אליין ביינאכט.

ערשטע שכנה: — פארוואס?

צווייטע שכנה: — ווייל מיין מאן הייסט נישט בערנארד. איהר פאר־שטעהט?....

אמאל און היינט

מאן: — ווי איז דיר עפעס געפעלען מיין רעדע אויפ'ן נעכטיגען מיטינג?

פרוי: — עס האט מיך דערמאנט אן די צייטען, ווען דו פלעגסט זיך מיר ער־קלעהרען אין ליעבע.

מאן: — וואס פאר א שייכות האט איינס צום צווייטען?

פרוי: — א גרויסע שייכות: דא־מאלסט פלעגסטו אויך בעבען צוויי שטונדען און דאס ריכטיגע ווארט נישט קאנען אויסרעדען.

א פראגע

— טאטעשי, ווי אזוי קען דאס מענ־ליך זיין, אז די ערד דרעהט זיך און די מענשען פאלען פון איהר נישט אראפ?

— דאס איז צוליעב ניוטאן'ס געזעץ.

— און איידער ניוטאן איז געבוירען געווארען זענען מענשען אראפגעפאלען?

ער פארענטפערט זיך

ריכטער (צום באשולדיגטען): — און א חוץ דעם האט איהר נאך צוגענומען צו זיך פאר א שותף א באנדיט א מאסען־מערדער?

— וואס זאל איך טאן, הער ריכטער, איך קיין שום ארענטליכער מענש האט ניט געוואלט ווערען מיין שותף?

שפריצען

פון יהושע זינגער

ווען א פרוי האט אין זיך צופיעל פון פרויענשאפט, — איז דאס גראד א מעלה.

ווען א מאן האט אין זיך צופיעל פון מענערשאפט, איז דאס אויך א מעלה.

ווען א אינגעל האט אבער אין זיך צופיעל אינגעלשקייט, זעהט איהר, דאס איז שוין גאר קיין מעלה ניט!

* * *

"ווי איך זעה, הער פראפעסאר," רופט אויס מיט דראבקין, "זענט איהר ניט זעהר שטארק בעגייסטערט פאר מיין שטימע, ווערענד די שכנים פון אונזער נעקסט־דאר, גראדע גוטע מוזיקער, ראַ־טען מיר צו פאהרען זיך בילדען אין איי־טאליען."

"אה, יעס, ווען איך בין איינערס א שכן, וואלט איך אויך געראטען צו פאהרען נאך איטאליע."

* * *

א הינער, רייכער אידישער דרעס־מאנופעקטשורער, האט אמאל, נאך גרו־נערהייט, אריינלייגענדיג געלד אין די בענק, אויף איין צעהן־דאלאר־ביל, אנגע־שריבען זיין נאמען.

היינטיגע וואך, נאך א צייט פון פופצעהן יאהר, האט ער אויסגענעהמענדיג געלד פון דער באנק, באקומען צוריק דעם פון פרויענשאפט, — איז דאס גראד א מעלה.

ווען א מאן האט אין זיך צופיעל פון מענערשאפט, איז דאס אויך א מעלה.

ווען א אינגעל האט אבער אין זיך צופיעל אינגעלשקייט, זעהט איהר, דאס איז שוין גאר קיין מעלה ניט!

* * *

"ווי איך זעה, הער פראפעסאר," רופט אויס מיט דראבקין, "זענט איהר ניט זעהר שטארק בעגייסטערט פאר מיין שטימע, ווערענד די שכנים פון אונזער נעקסט־דאר, גראדע גוטע מוזיקער, ראַ־טען מיר צו פאהרען זיך בילדען אין אי־טאליען."

"אה, יעס, ווען איך בין איינערס א שכן, וואלט איך אויך געראטען צו פאהרען נאך איטאליע."

* * *

א הינער, רייכער אידישער דרעס־מאנופעקטשורער, האט אמאל, נאך גרו־נערהייט, אריינלייגענדיג געלד אין די בענק, אויף איין צעהן־דאלאר־ביל, אנגע־שריבען זיין נאמען.

היינטיגע וואך, נאך א צייט פון פופצעהן יאהר, האט ער אויסגענעהמענדיג געלד פון דער באנק, באקומען צוריק דעם

איך קען א סך מאנופעקטשורערס ווען זיי שרייבען אן זייער נאמען אויף א טשעק און מען ניט איהם אריין אין די בענק, דארף מען ניט ווארטען קיין פופ־צעהן יאהר, ביז ער קומט צוריק, מען האט איהם גלייך אויפ'ן דריטען טאג!

* * *

א שיקאגאר טעגליכע צייטונג האט אנאנסירט, אז זי וועט מעהר ניט דרוקען קיינע מערדערייען פון געננגסטערס.

נו, טאקי, א צייטונג איז דאך באַ־שאפען פאר שרייבען נייעס!

* * *

דער דאקטאר האלט זיין טרייבעל אויפ'ן רעדאקטאר'ס הארץ און זאגט: "אייער צירקוליישאן איז זעהר, זעהר שוואך."

"אה, ניין, דאקטאר!" דופט אויס דער רעדאקטאר, "אונזער צירקייליישאן איז גראדע גוט, נאר די ביזנעס־זייט איז אויף צרות!

* * *

"ווען איך בין געכטען אויף דער ביהנע געשטארבען", האט זיך פאר מיר באריהמט א דראמאטישער אקטיאר," האב בען אלע אין טעאטער געמיינט, אז איך בין געשטארבען אויף אן אמת, און איין טען ביינאכט מיין הויז?"

פאַלים־קעפטען: עס איז ניט לויט'ן געזעץ, אבער קען איך וויסען וועגען וואס איהר דארפט עס?"

"איך קען אייך זאגען, דא איז ניטא, קיין געהיימניס. איך וויל בלויז וויסען, ווי אזוי ער איז אריין אין מיין הויז ניט אויפוועקגעגדיג פון שלאף מיין פרוי!"

* * *

דער בוטשער איז געקומען אהיים פון מארקעט, און געטראפען זיין יונג ווייבעלע זיצען און וויינען.

"וואס איז דער מעהר בעטסי, וואס האט פאסירט?"

"איך האב אפגעוואוינען אונזער בייבי בעני'לען און ער וועגט פולע 14 פונט, און דער דאקטער האט געזאגט, אז א בייבי אין זיין עלטער טאר מעהר ניט וועגען ווי דרייצעהן, אז ניט האט עס צו־פיעל פעטס!"

"אויף וועלכער וואג האסטו איהם גע־וואוינען, אויף דער וואג, וואס איך וועג די פלייש פאר די קאסטומערס?"

"יעס."

"דאן האסטו ניט וואס צו וויינען. ער וועגט נאך וועגענינער ווי דרייצעהן — צוועלף און א האלב!"

אט דאס הייסט א צודרעהטער

פון שלמה בן משה.

אויב איהר ווייסט ניט ווער בעריל דער צודרעהטער איז, וועל איך אייך איהם פאר אייך פארשטעלען. בעריל דער צו־דרעהטער איז א איד א ביזנעס־מאן, פאר־מאגט א קרעמעל פון שניט־סחורה, אויף אמעריקאניש הייסט עס, א "דריי גודס" סטארקע; איז אלע מאל צודרעהט און פארדרעהט אין ביזנעס, אז ער ווייס ניט אויף וואס פאר א וועלט ער איז. איז קורצזיכטיג און דערקענט קיינמאל ניט די איינגענע ווייב, סיידען זי זאגט ווער זי איז. קען קיינמאל ניט געדענקען די נעמען פון אלע קינדער, וואס ער פאר־מאגט, און אז ער דארף שרה'קען, רופט ער ביילקע'ן; און אז ער דארף ביילקע'ן, רופט ער חיה'קען. נאר די ערגסטע צרות האט בעריל ווען ער דארף אפמעסטען מיט'ן ארשין סחורה. דאכט זיך, זיין נאז איז הארט ביים ארשין און אלע מאל קומט ביי איהם אויס, אז ער מעסט אפ אדער צופיעל, אבער צרוויינינג, אהן דער ווייס וואלט אפשר בעריל אין דער סטאר־קע פארפאלען געווארען. נאר די ווייב העלפט איהם ארויס; שטעהט א גאנצען טאג און מעסט, לייגט און סארטירט די סחורה; העלפט איינ'טענה'ן מיט די ווייב־בער, וואס ווילען אלע מאל בילין. און שיקט בערל'ען אלע נאכמיטאג, ער זאל זיך אביסעל אויסשלאפען און ניט זיין אזוי צודרעהט.

האט איינמאל געטראפען, אז בעריל'ס ווייב איז ניט געקומען אין סטארקע ארויסהעלפען בערל'ען, און ניט געבראכט איהם אפילו דעם דינער. וואס זי האט איהם אלע מאל אזוי פינקטליך צוגעבראכט אין סטארקע, איז בעריל געווארען שטארק ברוגז אויף דער ווייב, האט ער פארשלאַ־סען די סטארקע אויף א ווײַלע און אוועק אהיים זעהן וואס די ווייב טוט. געקומען אהיים, האט ער געטראפען זיין ווייב ליענענדיג אין בעט, האט ער זיך גענומען בייזערען:

— אין מיטען דערינען נעמט א איי־דענע און לייגט זיך אוועק אין בעט! געד־הערט אזוינס?

— וואס רעדסטו, בעריל? — האט די ווייב זיך גענומען פארענטפערען — איך ליג דאך אין קינדפעט!

— וואס? — האט בעריל אנגעקוקט זיין ווייב מיט זיינע קורצזיכטיגע אויגען — וואס פאר א קינדפעט אין מיטען דערר־נען? האסט דען געטראגען?

— אוי סארא צודרעהטער דו ביזט! — האט איהם די ווייב אנגעקוקט — איך בין דאך געכטען געאנגען צו קינד, ביזט דאך געווען אין שטוב.

— ס'איז מיר ארויס פון קאפ! — האט בעריל געקוועטשט מיט די פלייצעס. און ער איז צוריק אוועקגעגאנגען אין סטאר.

כעלמער נאראנים ברענגען אראפ דעם אמת

אין כעלם איז אמאל געקומען א מניר, האט ער געהאלטען א דרשה און ער האט אין דער דרשה געזאגט, אז דער אמת איז זעהר א טייערע זאך און דאס איז שווער צו קריגען. נאכדעם אז דער מניר איז אוועקגעפאהרען האט מען געהאלטען אן אסיפה און עס איז געבליבען מען זאל שיקען צוויי בעלי־בתים אין וואַרשא, איינ־קויפען אמת. די בעלי־בתים זענען גע־קומען אין וואַרשא — האט מען שוין מסתמא דערקענט מיט וועמען מען האט דא צו טאן — גיט מען זיי אפ שלום עליכם: פון וואַנען קומט איהר? — זאַ־גען זיי, אז זיי קומען פון כעלם. — אין וואס טוט איהר אין וואַרשא? — זאַ־גען די כעלמער בעלי־בתים: — מיר זע־נען געקומען איינקויפען דעם אמת. אפשר ווייסט איהר וואו מען קען דאס קויפען. — הכלל, וואַרשעווער חברה האבען גע־נומען א כלי מיט פאמוניצע און מען האט דאס פארקויפט צו די כעלמער, און מען האט זיי געזאגט אז דאס איז דער אמת.

די צוויי בעלי־בתים זענען געקומען אהיים מלא שמחה: זיי האבען שוין דעם אמת! עס איז געקומען דער רב און די איבערגיגע בעלי־בתים, האבען זיי אלע מסכים געווען אז דער אמת האט ניט קיין גוטען ריח...

און נאכדעם, אז א מניר פלעגט אמאל קומען אין כעלם און וועלען אנהויב־בען ריידען, פלעגען כעלמער אנהויבען שרייען: אראפ פון בימה! פון אמת! הערט זיך ניט קיין גוטער ריח!...

די דינסט רעכענט זיך אפ מיט דער מאדאם

א באקאנטע היגע נגידות האט זיך די טעג געריכט אין קימפעט. פאר דער קימפעט האט זי אפגעזאגט דער דינסט פון דער שטעל. פאר'ן אוועקגעהן, ווינשט דאס דינסט־מיידעל דער מאדאם:

— די מאדאם זאל בשלום געהאלפען ווערען, און דאס אינגעלע, וואס וועט געבוירען ווערען זאל זיין געזונט.

— פון וואנען ווייסטו — פרעגט זי די מאדאם — אז עס וועט זיין א אינגעל, אפשר א מיידעל?

— נישט מעגליך, — ענטפערט די דיענסט. — ווי אזוי וואלט זיך ביי אייך געקענט א מיידעל דערהאלטען 9 חדשים?

ער האט געמיינט

גינגאלד זיצט אויף דער באנ און אין מכבד זיין שכן מיט א פאפיראס.

— א דאנק — זאגט דער שכן — איך רויכער נישט.

גינגאלד וויל מכבד זיין דעם צווייטען שכן מיט א פאפיראס, אבער אויך יענער אנטזאגט זיך.

— ווייסט איהר וואס, — זאגט צו איהם דער שכן — זייט מכבד יענעם וואס זיצט ביים פענסטער.

— ניין — זאגט גינגאלד — איך ווייס, אז יענער רויכערט.

די אלמנה

פריינט: — ס'טוט מיר זעהר לייד, וואס איך דארף אייך, פרוי שפינדעל, זעהן אין א טרויער־קלייד.

אלמנה: — וואס־זשע? דאס קלייד פאסט מיר נישט?

מעז זוכט

מיר לעבען איצט
אין א צייט פון זוכעניש...
אלע זוכען, אבער ניט אלע
ווערען געזוכט . . .
אלע זוכען אבער ניט יעדער
ווייסט וואס צו זוכען...
מען זוכט דאס וואס מען גלויבט
עס איז דאס בעסטע צו זוכען...
איינער זוכט ברויט,
א צווייטער געזונט,
א דריטער קאסטאמער,
א פערטער ארבייט,
א פינפטער חליאות,
א זעקסטער א נאוטעל,
א זיבעטער זוכט טראבעל,
אן אכטער זוכט גליק,
א נייונטער זוכט פריינטשאפט
א צענטער פטור צו ווערען
פון פריינט, קרובים און געסט...
א מאן זוכט א גט,
א ווייבעל זוכט א שיך,
מאנכע זוכען דעם נעכטיגען טאג...
ווייבער זוכען זייערע
אנטלאפענע מענער,
מענער זוכען ווי צו אנטלויפען
פון זייערע ווייבער...
מיידלאך זוכען חתנים,
שדכנים קאסטאמער,
פאליסלייט גנבים,
וואל־סטריט נייע סאקערס,
דאקטוירים א נייע "פלו",
רעל עסטייט־לייט א נייעם בום,
טעאטער מענערזשערס זוכען
טעאטער נעהער און בענעפיט קויפער,
די יונגענט זוכט לעבען,
די עלטער זוכט יוגענט.
אלע זוכען, יעדער זוכט עפעס,
ס'איז א צייט פון זוכעניש
אבער ניט פון גאט זוכעניש . . .

באַרזהינט

אן ארעמער איד איז אריין אין א סטריט קאר וואס געהט אין די וועסט ענד.

— טיקעט, פליעז — שטעלט איהם אפ ביים אריינגאנג דער טיקעט נעמער.

— סער, איך האב נישט קיין געלט פאר א טיקעט.

— עס טוט מיר זעהר לייד — האט דער קאנדוקטאר געענטפערט — ווערד סארי, אבער איך קען נישט העלפען.

דער איד איז אוועק, אבער אין עטליכע מינוטן איז ער צוריקגעקומען, צוגעגאנ־גען צום קאנדוקטאר און געזאגט.

— איהר דארפט נישט זיין סארי, פאר א מאן וואס האט נישט קיין טיקעט אין קעשענע, איז אלץ איינס צי ער איז אין די איסט ענד אדער אין וועסט ענד...

אייפערזוכט

ערשטע שכנה: — ווי קומט עס, וואס אייער מאן קומט אזוי פריה אהיים יעדען אוונט?

צווייטע שכנה: — עס איז א סגולה אזא: מיט א פאר וואכען צוריק איז ער געקומען זעהר שפעט ביינאכט און אנגע־הויבען קלאפען איך זאל איהם עפענען. "ביזטו דאס, מיין טייערער בערנארד?" האב איך געפרעגט. "יעס דאמאלסט לאזט ער מיך נישט איבער אליין ביינאכט.

ערשטע שכנה: — פארוואס?

צווייטע שכנה: — ווייל מיין מאן הייסט נישט בערנארד. איהר פאר־שטעהט?....

אמאל און היינט

מאן: — ווי איז דיר עפעס געפעלען מיין רעדע אויפ'ן נעכטיגען מיטינג?

פרוי: — עס האט מיך דערמאנט אן די צייטען, ווען דו פלעגסט זיך מיר ער־קלעהרען אין ליעבע.

מאן: — וואס פאר א שייכות האט איינס צום צווייטען?

פרוי: — א גרויסע שייכות: דא־מאלסט פלעגסטו אויך בעבען צוויי שטונדען און דאס ריכטיגע ווארט נישט קאנען אויסרעדען.

א פראגע

— טאטעשי, ווי אזוי קען דאס מענ־ליך זיין, אז די ערד דרעהט זיך און די מענשען פאלען פון איהר נישט אראפ?

— דאס איז צוליעב ניוטאן'ס געזעץ.

— און איידער ניוטאן איז געבוירען געווארען זענען מענשען אראפגעפאלען?

ער פארענטפערט זיך

ריכטער (צום באשולדיגטען): — און א חוץ דעם האט איהר נאך צוגענומען צו זיך פאר א שותף א באנדיט א מאסען־מערדער?

— וואס זאל איך טאן, הער ריכטער, איך קיין שום ארענטליכער מענש האט ניט געוואלט ווערען מיין שותף?